

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **Z.F.**, bytem ■■■, zastoupeného Ladislavem Ejemem, advokátem se sídlem Eliášova 998/12, Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. OD 309/15-21/67.1/15109/NL,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 21. 1. 2016, č. j. OD 309/15-21/67.1/15109/NL, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 12. 2. 2015, č. j. MUCL/180520/2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 12. 2014 v 16:30 hodin řídil automobil ■■■ RZ ■■■ a při jízdě v ulici M. ve směru jízdy k ulici R. v obci S. p. R. nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce žalovanému vytýkal, že neměl možnost seznámit se s důkazy, které byly žalovaným shromážděny v období od zrušujícího rozhodnutí soudu do doby vydání napadeného rozhodnutí, ani se k těmto důkazům vyjádřit a navrhnout další důkazy ve věci. Tvrdil, že dne 13. 1. 2016, na který bylo nařízeno ústní jednání, se jeho právní zástupce v 9:05

hodin telefonicky omluvil z účasti na jednání, neboť měl poruchu na vozidle, a současně požádal o stanovení nového termínu ústního jednání. Žalobce popíral, že by úřední osoba žalovaného jeho právnímu zástupci do telefonu sdělila, že se může dostavit do kanceláře žalovaného ještě týž den 13. 1. 2016, kdykoli do 17:00 hodiny. Žalobce také nesouhlasil s tím, že jeho právní zástupce žádným způsobem nedoložil poruchu na svém vozidle. Uvedl, že právní zástupce je vyučený automechanik a opravu na vozidle provedl svépomocí, což může potvrdit svědek K.M., který byl přítomen odtahu vozidla, a kterého žalobce navrhoval vyslechnout. Žalobce tedy namítal, že se z ústního jednání dne 13. 1. 2016 řádně omluvil, požádal o stanovení nového termínu, čemuž ale nebylo vyhověno, a došlo tak k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále nesouhlasil s hodnocením jím předložených důkazů. Tvrdil, že policisté měli do vozidla žalobce ztížený výhled, neboť se jednalo o terénní vozidlo ■■■, u něhož v denní době dochází k odrazu oblohy ve sklech vozidla, což snižuje možnost vidět vnitřek kabiny řidiče. Žalovaný měl dle žalobce provést ohledání předmětného vozidla, aby zjistil, z jaké vzdálenosti a z jakých pozic je do vozidla na místo řidiče přes pravé okno spolujezdce zřetelně vidět a zda pásy visí podélně se sloupkem dveří. Žalobce uváděl, že není jasné, zda fotografie pořízené policisty při silniční kontrole nebyly nějakým způsobem při zpracování upravovány. Dle žalobce měly být provedeny i další žalobcem navrhované důkazy, a to dotaz na hydrometeorologickou stanici v Ústí nad Labem, Kočkov a vyžádání znaleckého posudku z oboru zdravotnictví očního lékařství. Závěrem žalobce konstatoval, že nebyl proveden ani vyšetřovací pokus ke zjištění objektivního posouzení svědeckých výpovědí obou policistů k ověření jejich pravdivosti a věrohodnosti.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právu na náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nebylo na místě provádět rekonstrukci události, ohledání vozidla ■■■, ani další dokazování. Přesto se žalovaný pokusil opatřit žalobcem navrhovaný důkaz - videozáznam z kamerového systému v ulici M. ve S. p. R. ze dne 8. 12. 2014, zjistil však, že videozáznam neexistuje. Předvolal proto žalobce, respektive jeho právního zástupce, k ústnímu jednání na 13. 1. 2016 v 9:00 hodin, aby ho s touto skutečností seznámil. V průběhu ústního jednání (přesně v 9:16 hodin) zástupce žalobce telefonicky sdělil oprávněné úřední osobě, že se nemůže dostavit k ústnímu jednání z důvodu poruchy na vozidle, kterým cestoval do Liberce, a požadoval stanovení nového termínu ústního jednání. Žalovaný vysvětlil, proč považuje tvrzení zástupce žalobce o technické poruše na vozidle za smyšlené a účelové. Upozorňoval na to, že zástupce žalobce nekontaktoval oprávněnou úřední osobu ihned po zjištění technické závady, když musel vědět, že začátek ústního jednání nestihne. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že záznam z kamery z ulice Máchova ve Stráži pod Ralskem nebyl opatřen, nemohl být tedy ani předložen a hodnocen jako nový důkaz při nařízeném ústním jednání. Sedmdesát fotografií a tři videozáznamy přiložil žalobce k podanému odvolání a byly mu tedy známé. Žalovaný proto nestanovoval nový termín ústního jednání a vyjádřil se ke všem námitkám uvedeným v odvolání v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí setrval a navrhoval, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015 vycházel z oznámení policie o přestupku ze dne 18. 12. 2014, do něhož žalobce jako obviněný uvedl svůj nesouhlas s přestupkem a vyjádřil se tak, že pás si pouze rovnal. Dále vycházel z fotodokumentace pořízené policií, podle které nebyl do vozidla omezený výhled, neboť na něm nebyly umístěny zatemňovací fólie. Správní orgán prvního stupně si také vyžádal výpis z evidenční karty řidiče a zjistil, že žalobce byl v minulosti několikrát projednáván pro řízení vozidla a neužití bezpečnostního pásu. Na základě svědeckých výpovědí pprap. N.a stržm. Ch. vzal správní orgán prvního stupně za prokázané, že žalobce nebyl připoután na sedačce bezpečnostním pásem. Policisté viděli ze vzdálenosti 5 až 7 m přes čelní sklo, že žalobce není připoután bezpečnostním pásem. Shodně vypověděli, že se za vozidlem rozjeli, jeli provést kontrolu vozidla a vyšetření přestupku a poté co vozidla odbočila a policisté zapnuli maják modré barvy, řidič vozidla se ve vozidle nahnul na levou stranu a natáhnul si pás přes tělo. Potvrdili, že bylo vidět, jak se řidičova ruka objevuje nad ramenem a pás se natahuje k tělu. Při zastavení vozidla v Revoluční ulici byl řidič pásem připoután.

Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Namítal, že kromě výpovědi policistů není žádný důkaz o spáchání přestupku, když žalobce od počátku zpochybňoval, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce k odvolání přiložil fotografie, které podle něj prokazují, že nelze vidět, zda je či není řidič ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, a to z pozice policistů jedoucím za ním. Protože v čase tvrzeného přestupkového jednání byla tma a do vozidla nemohlo být vidět, žalobce navrhoval provedení důkazu dotazem České hydrometeorologické stanice k počasí a viditelnosti, dále fotografiemi, rekonstrukcí za účelem zjištění, zda policisté do jeho vozidla mohli či nemohli vidět, a také znaleckého posudku z oboru zdravotnictví - oční lékařství na posouzení zraku zakročujících policistů, zda při snížené viditelnosti za tmy nebo denního světla mohli či nemohli na uvedenou vzdálenost z policejního vozidla vidět přes zadní část jeho vozidla, zda je žalobce připoután či není. Dále žalobce navrhoval provést důkaz kamerovým záznamem z uvedeného dne v dané době k posouzení celé události a k tomu v jakém místě a v jaké vzdálenosti stálo policejní vozidlo od projíždějícího vozidla žalobce. Žalobce konečně namítal, že policista Novotný zakročoval vůči jeho osobě i dne 13. 2. 2014, kdy řidič rovněž neměl být připoután bezpečnostním pásem, řízení proti žalobci však bylo zastaveno.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 5. 2015, č. j. OD 309/15-2/67.1/15109/NL, žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného bylo následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2015, č. j. 60 A 8/2015 - 29, v němž krajský soud žalovanému uložil vypořádat se s argumenty žalobce a jeho důkazními návrhy na vyžádání záznamu kamerového systému společnosti Diamo a. s., a na doplnění dokazování předloženými fotografiemi a videozáznamem.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání opětovně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nepovažoval za nutné stanovovat nový termín ústního jednání pro seznámení s podklady opatřenými v průběhu odvolacího řízení, neboť zástupce žalobce nijak nedoložil důvodnost omluvy z ústního jednání nařízeného na 13. 1. 2016. Žalovaný navíc při tomto ústním jednání pouze prokazoval, že žalobcem navrhovaný důkaz - videozáznam z kamery v ulici M., S. p.R. ze dne

8. 12. 2014 již není k dispozici a proto nemůže být použitý jako důkaz v předmětném přestupkovém řízení žalobce. Žalobce spolu s odvoláním předložil i sedmdesát fotografií zachycujících místo přestupku a průjezd žalobcova vozidla a dále tři videa, na kterých je zachycen průjezd žalobcova vozidla a dvou jiných vozidel. Žalobcem předložené fotografie a videozáznamy byly pořízené za denního světla a v dešti (dešťové kapky na vozidle), v době přestupkového jednání se ale stmívalo, nepršelo ani nesněžilo a viditelnost byla dobrá. Žalovaný odkazoval na fotografie založené ve správním spise. Žalovaný měl za to, že děj vnímaný přímo smysly, v daném případě zrakem policistů a následně popsany ve svědeckých výpovědích je věrohodný, zatímco žalobcem předložené fotografie a videa již zachycují úplně jiný děj. Žalovaný proto žalobcem předložené důkazy nepřijal a pokládal nadále za stěžejní důkazy svědecké výpovědi zasahujících policistů. K postupu zakročujícího policisty N. při silniční kontrole žalovaný konstatoval, že v případě jakýchkoliv výhrad má žalobce možnost obrátit se se stížností na nadřízeného zakročujících policistů.

Ve věci proběhlo dne 9. 3. 2017 ústní jednání. Při něm žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci. Zástupce žalobce nesouhlasil s textem protokolu o ústním jednání dne 13. 1. 2016, kde je uvedeno, že mu bylo umožněno dostavit se k ústnímu jednání později (téhož dne do 17 hod.), a vyjádřil přesvědčení, že změnit termín ústního jednání telefonicky bez vědomí žalobce není možné. Zástupce žalobce také zopakoval, že v průběhu správního řízení měly být provedeny žalobcem navrhované důkazy, konkrétně fotografie korespondujícími s událostí, kterou měli policisté sledovat, byť pořízené jiný den, a dále důkazy k prokázání meteorologických podmínek v den spáchání přestupku, což se nestalo. Před soudem navrhoval doplnit dokazování o výsledch K.M., který mu pomáhal s odtahem a opravou vozidla dne 13. 1. 2016, a opakovaný výslech zasahujících policistů k tomu, zda nemohli být ve věci vůči žalobci zaujatí. Doplnil, že policista N. již žalobce v minulosti kontroloval, řízení o přestupku však bylo zastaveno. Zástupce žalovaného konstatoval, že zástupce žalobce své tvrzení o poruše vozidla a nutnosti jeho odtahu nijak neprokázal. Zdůraznil, že přestupek spočívající v nepřipoutání osoby řidiče bezpečnostním pásem jde jen těžko prokázat jinak, než výpovědi zasahujících policistů, kteří tuto skutečnost bezprostředně vnímali. Uvedl, že policisté byli řádně poučeni o následcích křivé výpovědi, a v průběhu řízení nebyl zjištěn žádný důvod, proč by v dané věci měli lhát, či vypovídat nepravdu.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud považuje nejprve za nutné vyjádřit se k námitce porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, k němuž mělo dojít tím, že nebyla akceptována omluva zástupce žalobce z ústního jednání dne 13. 1. 2016 a jednání proběhlo bez jeho přítomnosti.

Právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí představuje jedno ze základních procesních práv správního řízení, které je současně zárukou základního práva

podle článku 38 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Možnost znát podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout doplnění řízení, respektive uplatnit ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu další důkazy či návrhy z pohledu účastníka správního řízení, znamená významný moment, díky němuž se výsledek předmětného řízení stává předvídatelným a tedy souladným s principem předvídatelnosti aktů veřejné moci a ochranou legitimních očekávání adresátů veřejné správy.

Pravidlo podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se uplatní i v odvolacím řízení, ledaže by odvolací orgán rozhodoval na základě spisového materiálu shromážděného během řízení na prvním stupni a v průběhu odvolacího řízení k tomu do spisu nepřibyl žádný další doklad; viz Vedral, J., Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, RNDr. Ivana Exnerová – BOVA POLYGON, Praha, 2012, str. 405.

V souzené věci není sporu o tom, že žalobci byl prostřednictvím jeho zástupce řádně oznámen termín konání ústního jednání a žalobce byl vyzván k uplatnění práv účastníka řízení před vydáním napadeného rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce ani jeho zástupce se však na ústní jednání nařízené na 13. 1. 2016 v 9:00 hod. nedostavili. V 9:16 hod. zástupce žalobce omlouval svou neúčast na nařízeném jednání tím, že se mu při cestě k jednání porouchal automobil a on musí zajistit jeho opravu a odtah, žádal o stanovení nového termínu ústního jednání. Žádost o stanovení nového termínu ústního jednání zopakoval v písemném podání doručeném žalovanému následujícího dne. Zástupce žalobce sporoval text protokolu z ústního jednání dne 13. 1. 2016, kde je uvedeno, že mu bylo telefonicky sděleno, že má možnost dostavit se k ústnímu jednání později (téhož dne do 17 hod.). K prokázání tvrzení, že opravu a odtah svého vozidla prováděl svépomocí, navrhoval vyslechnout K. M., který mu s opravou a odtahem vozidla měl pomáhat. Soud návrhu na doplnění dokazování nevyhověl, protože důvodnost své omluvy měl zástupce žalobce prokázat již v řízení před žalovaným. Soud také nemá žádný důvod domnívat se, že by oprávněná úřední osoba, která vypracovala protokol o ústním jednání konaném dne 13. 1. 2016, vědomě lhala o obsahu telefonátu, který téhož dne vedla se zástupcem žalobce.

Za zásadní však v projednávané věci soud považuje fakt, že důsledkem žalobcovy neúčasti na ústním jednání dne 13. 1. 2016 nebylo ovlivnění ani zkreslení výsledků řízení. Žalobce byl osobně přítomen ústnímu jednání před správním orgánem prvního stupně dne 5. 2. 2015, výsledku svědků, byl seznámen se shromážděnými důkazy. Důkazy provedenými dne 13. 1. 2016 žalovaný pouze prokazoval, že žalobcem navrhovaný důkaz - videozáznam z kamery v ulici Máchova, Stráž pod Ralskem ze dne 8. 12. 2014 již není k dispozici a proto nemůže být použitý jako důkaz v přestupkovém řízení žalobce. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že materiálním předpokladem pro použití ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je situace, kdy důkazní situace doznala změn, o nichž žalobce neví, nebyl s nimi seznámen (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 29, všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). O takový případ se v posuzované věci nejedná.

Žalobce se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. To bylo ve spise dokumentováno fotografiemi a záznamem policistů, kteří také v řízení byli slyšeni jako svědci, a to při jednání, jemuž byl žalobce přítomen. Obsah jejich výpovědi je rovněž citován

v prvostupňovém rozhodnutí. Oba svědci vypověděli, že přes čelní sklo viděli, že žalobce nebyl při řízení připoután. Shodně také vypověděli, že se za vozidlem rozjeli, jeli provést kontrolu vozidla a vyšetření přestupku a poté co vozidla odbočila a policisté zapnuli maják modré barvy, řidič vozidla se ve vozidle nahnul na levou stranu a natáhnul si pás přes tělo. Potvrdili, že bylo vidět, jak se řidičova ruka objevuje nad ramenem a pás se natahuje k tělu. Při zastavení vozidla v Revoluční ulici byl řidič pásem připoután.

K otázce věrohodnosti vyjádření policistů krajský soud odkazuje na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, že se výpovědi policistů zásadně považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 7, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku například v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, tak, že „...policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje“ (obdobně viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci.

V této souvislosti krajský soud dále připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44, publikovaného pod č. 1038/2007 Sb. NSS: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.“

Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). V daném případě pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí nenastaly a zjištění skutečného stavu věci tak odpovídalo požadavkům stanoveným v § 3 a v § 50 odst. 3, 4 a § 51 odst. 1 správního řádu. Pokud žalobce při ústním jednání před soudem tvrdil, že policista Novotný proti němu již v minulosti zasahoval a řízení o přestupku bylo tehdy zastaveno, je třeba zdůraznit, že žalobce v žalobě sice rozporoval, co zasahující policisté mohli či nemohli vidět, rozhodně však nezmiňoval, že by některý z policistů měl důvod být proti němu zaujatý či měl snahu žalobce záměrně poškodit. Soud nepřistoupil k opětovnému výsledku

zasahujících policistů. Žalobce byl výsledku obou svědků přítomen při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně a svědkům také kladl otázky týkající se předmětného přestupkového jednání. Opět je třeba zdůraznit, že žalobce sice zpochybňoval, co svědci mohli či nemohli vidět. Z jeho otázek však nijak nevyplývalo, že by měl žalobce pocit, že svědci mohou mít důvod vypovídat proti němu zaujatě.

Skutková verze žalobce, že si pás pouze upravoval, nebyla ničím potvrzena. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal se všemi žalobcem navrhanými důkazy. Vysvětlil, proč považuje zjištění ohledně viditelnosti v době a místě přestupkového jednání žalobce za dostatečné, tj. proč neučinil dotaz na Hydrometeorologickou stanici Ústí nad Labem – Kočkov. V tomto směru žalovaný hodnotil fotografie pořízené policisty při silniční kontrole, na kterých je jasné vidět, že se stmívalo, nepršelo ani nesněžilo a viditelnost byla dobrá. Takové hodnocení považuje soud za dostačující, správné a logické, plně odpovídající fotodokumentaci pořízené v době po zastavení žalobcova vozidla kontrolu provádějícími policisty, ze které vycházel správní orgán prvního stupně ve spojení se svědeckými výpověďmi policistů, kteří uváděli, že bylo vidět. Stržm. Ch. také uváděl, že na ulicích, po kterých jeli, svítilo osvětlení. Tato okolnost také vyplývá z pořízené fotodokumentace, na které je osvětlení okolních pozemních komunikací vidět. Žalobce neuváděl, kromě toho, že se již stmívalo, žádné okolnosti ohledně nepříznivého počasí, které by bylo potřeba v řízení ještě prokázat nad rámec toho, co vyplynulo z pořízené fotodokumentace a svědecké výpovědi. Žalobcovo tvrzení, že fotografie pořízené zasahujícími policisty mohly být následně upravovány, považuje zdejší soud za ničím nepodložené spekulace.

Zcela v souladu s § 52 správního řádu a se zásadou volného hodnocení důkazů žalovaný odmítl doplnit znalecký posudek z oboru zdravotnictví – očního lékařství ohledně zraku obou zakročujících policistů. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč jeho provedení považuje za nadbytečné, s jeho důvody se zdejší soud plně ztotožnil. V průběhu správního řízení nevyplynuly žádné okolnosti, které by zpochybňovaly zdravotní způsobilost policistů. Naopak, jak uvedl žalovaný, je nutno předpokládat, že oba policisté jsou zdravotně způsobilí pro výkon služebního poměru.

V napadeném rozhodnutí žalovaný také objasnil, proč nemohl provést důkaz videozáznamem z kamery umístěné v ulici Máchova, Stráž pod Ralskem, jak žalobce navrhoval. Žalobcem pořízené fotografie a DVD pak hodnotil tak, že zachycují jiný děj a nemohou zvrátit svědecké výpovědi zasahujících policistů, kteří přestupkový děj vnímali bezprostředně. I s tímto hodnocením zdejší soud souhlasí. Žalovaný tak dle zdejšího soudu přesvědčivě zdůvodnil, proč žalobcem navrhané důkazy neprovedl.

Další provádění důkazů považoval zdejší soud stejně jako žalovaný za nadbytečné. Zásada materiální pravdy nesmí být dogmatem, které by nutilo správní orgány k provádění dalších důkazů tam, kde to není účelné.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce

nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. března 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně